

ringe Flertal ifjor have givet det deres Stemmer, og jeg kan ikke se, at man i Aar er kommen Sagen et Skridt nærmere end ifjor ved, hvad der er passeret med Hensyn til Præstelønningsloven. Til disse Ord skal jeg indskrænke mig for Diebliffet.

S. M. Petersen: Hvad angaar Østersfiskeriet, hører jeg til dem, som ikke kunne andet end finde, at den ærede Minister har handlet meget rigtig og loyalt. Vi have ikke saa faa Exempler paa, at man opnaar bedre Priser og bedre Betingelser ved at handle underhaanden end ved Auktion. Det har i de senere Aar stadigt, og stærkere for nogle Aar tilbage end i de allerfjerdte Aar, været gjert gjældende, at Alt skulde afhændes ved Auktion; men vi have dog, som sagt, ikke saa faa Exempler paa, at Auktion ikke har kunnet føre til saa heldige Resultater som Afhændelse underhaanden. I det Hele billiger jeg Alt, hvad der i denne Henseende er foretaget af den ærede Minister. — Med Hensyn til hvad der er anført om Skovvæsenet, er jeg hovedsagelig enig med en æret tidligere Taler. Det er nu saa gammelt for mig, at jeg snart ikke gider sagt det oftere, at jeg maa hænftille, at man, naar Forholdene nogenlunde tilstede det, og naar der kan opnaas nogenlunde rimelige Priser søger at lade Statens Skovæiendomme og Forbegods gaa over i Privatmands Eie. Allerede i en lang Aarrække have Udgifterne taget omtrent det Halve af Bruttoindtægterne, men det er efter min Betragtning for meget, og en Indtægt af 5—6 Rd. af en Td. Land geometrisk Maal af skattefri Jord er for lidt. Der er lovet os, at Forholdet skal blive bedre og bedre; men endnu have vi ikke set Noget dertil. Jeg skal dog bemærke, at der maasse er temmelig store Strækninger, som ifølge deres hele Tilstand ikke kunne give nogen Indtægt; de maa jo drages fra og komme til Byrde for de bedre; men i det Hele forekommer det mig, at disse Eiendomme burde, forsaavidt det iøvrigt lader sig gjøre paa nogen-

lunde rimelige Betingelser, gaa over i Privatmands Hænder. Det er en Mening, hvorved jeg holder fast, og jeg kan ikke faae nogen anden Mening i saa Henseende: Hvad specielt Jagersborg Dyrehave angaar, kan jeg ikke negte, at det synes forvaltet saa økonomisk som muligt; dette er vel en haard Udtalelse, men jeg har ikke kunnet tilbageholde den. Jeg er f. Ex. kommen der et Aar, og naar jeg da er kommen der igjen det næste Aar, har jeg kunnet gjenfjende Træer, som Stormen havde fundet for godt at rykke helt op med Rode. De ere blevne hængende i deres Naboer, og naar jeg er kommen der Aaret efter, har man endnu ikke taget dem bort og ikke søgt at gjøre dem i Penge. Jeg vil ikke tale om, at der er en Masse Træer, som, efter for mange Aar siden at være blevne overmodne, staa og raadne op og tabe i deres Værdi Aar for Aar. Græsningsarealet er berørt i Betænkningen, men jeg har tidligere talt derom og skal ikke her fordybe mig deri. Det kan have sine Banffeligheder med at gjøre Dyrehaven saa indbringende som et andet Areal; det er klart, at det kan man ikke; men Noget kunde der dog gjøres, og det forekommer mig, at man maa tænke sig noget frem i Tiden. Det kan dog ikke gaa an, at de gamle Træer, som nu staa der, skulle staa, til de alle falde om paa een Gang. Det forekommer mig, at man hellere maatte ryddeliggjøre enkelte Partier, sælge væk Stub og Stub og dernæst bære sig ad, som man har gjort oppe omkring Gremittagen, nemlig ved en særegen Indhegning at søge at opelste nye Planter, hvad der ellers ikke gaar an, da Dyrene naturligvis uden det vilde æde dem af, efterhaanden som de skjøde frem. Jeg er imidlertid ikke Forstmand og skal ikke indlade mig nærmere herpaa, men jeg har kun, saaledes som det allerede er flet i Udvalgets Betænkning, villet henlede Opmærksomheden paa, om der ikke kunde tages andre Forholdsregler, der kunde være noget mere økonomiske, end de tidligere have været. De to største Numre paa dette